

[Socialministeren]

derhold. Det er naturligvis også en nødsituation.

Jeg kan derfor ikke se rettere, end at henvisningen til en nødsituation er helt meningsløs i den forbindelse, den optræder i efter forslaget. Det ser ud, som om forslagsstillerne har blandet betingelserne for at få hjælp sammen med reglerne om, hvor stor hjælpen skal være. Det, man vil sige, er vel i virkeligheden alene, at deltagerne i en arbejdskonflikt skal have deres hjælp udmålt efter de regler, der ellers gælder for personer, som må antages at skulle have hjælp, lige til de når folkepensionsalderen, og som derfor får en hjælp af samme størrelse som pensionen.

Men forslaget omfatter ikke alene de konflikttramte. Side om side med dem har man medtaget personer, der får hjælp, fordi de er indblandet i en huslejeboykot. Her vil jeg gerne have lov til at spørge, hvad det er for personer, der får hjælp, fordi de er indblandet i en huslejeboykot. Medens strejkesituationen i sig selv udløser et behov for hjælp, fordi den strejkende ikke får sin normale arbejds løn, gør det samme sig jo ikke gældende for huslejeboykoten. En beboeraktion af denne art er ikke i sig selv det, man i det sociale fagsprog kalder en social begivenhed.

De spørgsmål, der er rejst over for socialministeriet i forbindelse med betalingsboykot, drejer sig da også udelukkende om mennesker, der i forvejen får hjælp til underhold og faste udgifter efter bistandsloven. Problemet har da været, om de fortsat kunne få hjælp til huslejen, når det sociale udvalg vidste, at de deltog i en betalingsboykot. Her har socialministeriet, bl. a. som et svar på et spørgsmål fra folketingets socialudvalg, fremhævet, at formålet med at yde hjælp til husleje er, at det undgås, at den pågældende mister sin lejlighed. Hvis der er en formodning om, at hjælpen ikke anvendes efter formålet, kan det være påkrævet, at socialforvaltningen for fremtiden betaler denne del af hjælpen direkte til husejeren. Dette kan lade sig gøre efter den bestemmelse i bistandsloven, der giver mulighed for undtagelsesvis at yde kontanthjælpen som naturaliehjælp, og det er helt i overensstemmelse med forudsætningerne bag loven at bruge denne fremgangsmåde.

Derimod ville jeg finde det helt uacceptabelt, om et menneske, der fik forbigående hjælp på grund af arbejdsløshed eller syg-

dom, skulle have den samlede hjælp sat ned på et lavere niveau med ubetinget tilbagebetalingspligt, fordi den pågældende boede i en ejendom, hvor der blev startet en beboeraktion, og det er jo det, det foreliggende forslag går ud på.

Men det bliver faktisk værre endnu. En klient bliver afskåret fra forbigående hjælp efter bistandsloven, ikke alene når der ydes hjælp under en kollektiv arbejdsstrid eller betalingsboykot, men også under forhold, som må sidestilles hermed. Det er ikke så ligetil at se, hvordan dette skal forstås. Man tager efter forslaget to begreber, der ikke kan sammenlignes, idet det første, arbejdsstriden, i sig selv er årsag til, at der må ydes hjælp, men dette gælder ikke det andet, betalingsboykoten, og så taler man om forhold, der må sidestilles hermed. I bemærkningerne gives der ikke anden vejledning, end at hensigten med forslaget er at forhindre, at det offentlige bliver part i selvforskyldte handlinger.

Jeg kan imidlertid ikke læse forslaget anderledes, end at det giver et hvilket som helst socialudvalg i landet bemyndigelse til at udelukke en hvilken som helst ansøger i vanskeligheder, der efter udvalgsflertallets mening er selvforskyldte, fra forbigående hjælp efter bistandsloven, og adgang til i stedet straks at sætte den pågældende på varig hjælp med ubetinget tilbagebetalingspligt. Jeg må tage afstand fra, at man giver de sociale udvalg en så vidtgående bemyndigelse, hvorved grundprincipperne for kontanthjælp bliver fuldstændig udhulet.

Det er da også muligt, at dette slet ikke har været forslagsstillerens hensigt, og at hele forslaget blot kan tages som en måske meget nyttig anskuelsesundervisning i, at det ikke er så teknisk enkelt, som mange tror, at pille ved bistandslovens kontanthjælpsregler, der er blevet til på grundlag af et meget nøje gennearbejdet forslag fra socialreformkommissionen.

Inge Fischer Møller (S):

På en måde kan det undre, at det konservative folkeparti igen kommer med dette forslag til en ændring af bistandsloven. Den 17. maj i år behandlede vi et forslag til en folketingsbeslutning med nogenlunde samme indhold som det, der indgår i det foreliggende